

Sen Varsın Ya

*Hangi acının sesi, hangi vicdanın
öfkesiyiz*

*Bilinir kimi kimsesi olmayanların
gür sesiyiz*

*Sen varsın ya haydi deyip,
Deli bahar, esen rüzgar olmak
Dalga dalga duvarları
yıkmaq da var*

*Sen varsın ya damla damla
Çoğalan ırmaklar gibi
Artık şu lanetli sınırları
sökme de var*

*Bu telaşlı yaprak gibi sürüklenen
ömürlere*

*Tutunacak dal gibisin
Yorgun düşmüş, akıp giden
şu sevgisiz öykülerde
Umut olan yalnız sensin*

O gün kültür merkezimizde günlük koşturmacalarımızın içerisindeydik. Kimimiz elindeki gitara akor basmaya çalışıyor, kimimiz yetiştirmek zorunda olduğu bir yazının başında en uygun cümlelerin arayışında. Kimimiz işlerini bitirmiş olmanın rahatlığıyla çayını yudumlayıp gazetesini okurken, işlerine kaldığı yerden devam edebilmek için karnını doyurmanın telaşında kimimiz. Aralarında hararetle bir sohbe tutuşmuş olanlarımız bir yanda. Ve fonda Grup Yorum'un daha iki gün önce piyasaya çıkmış olan albümünün ezgileri. Umudumuzun fırçasıyla, bu yaşlı dünyaya güzellikler resmetmenin telaşındaydık yani. Küçük küçük emeklerimizle değişecek bu yaşlı dünya, biliyoruz. Ve bunun için öğrenip öğreterek bu emeği büyütme çalışıyoruz ya zaten.

Ogün, Grup Yorum'un yeni çıkan albümünün tanıtım ve imza etkinliği olacaktır kafeteryamızda. Kafeterya-

da da hummalı bir hazırlık var bir yandan. Stant hazırlanmaya çalışılıyor bir yandan, bir yandan sandalyeler etkinlik için diziliyor. İmza etkinliğinin başlamasına daha bir buçuk saat var belki ama erkenden gelen olmuş ve kafeteryamız kalabalıklaşmaya başlamış çoktan. Bir yandan kalabalığa çay yetiştirmenin telaşı, bir yandan imza günü vesilesiyle kültür merkezimize ilk defa gelenlerin meraklı bakışlarını ve sorularını cevaplama telaşı var kimimizde. Gelenlerin kimisi artık kadim dostumuz olmuş, bu tür etkinliklerde biz hiç yalnız bırakılmayanlar. Son dönemde özel bir tutuklama terörüne maruz kalan ve üyelerinin yarısından çoğu tutuklu Grup Yorum'un kalan üyelerine takılıyor bir yandan "Grup Yarım" diye, gülüşüyoruz sonra hep birlikte.

Velhasıl, olağan mecrasında akıp giden yaşama emek katıp değer yaratma çabasının içindeydik özetle o gün. Tam da işte bu anlarda, birileri postallarını giyip kar maskelerini takıyorlarmış. Yetmiyor çelik yeleklerini de giyip kasklarını takıyor, otomatik silahlarını da kuşanıp bize doğru yola çıkıyorlarmış. Gelişlerini sözüm ona yasaya da uydurmak için, adı savcı özü emireri olan birinden yazılı izin almayı da ihmal etmemişler. Buyurmuşlar ki güya, Grup Yorum'un çıkan yeni albümüyle ve dahası bir de bunu imzalamakla örgüt propagandası yapılacaktır! Tez elden vakit kaybetmeden yola çıkmışlar işte bu yüzden, zırlı tenekeleri ve siyah camlı transporterleriyle. Gündüz gözüyle kapımıza dayanmak için.

Neymiş peki örgüt propagandası; "Dağlarında Köroğluyu dinledim/-

Dinledim de yüz yerimden inledim" demek mi? "El almışız Pir Sultan'dan Seyit Rıza'dan" demek mi? Zulme karşı isyan bayrağını dalgalandırıp, yüzyıllardır halkın bilincinde, bağrında ve dahi türkülerinde yaşamaya devam eden Köroğlunu, Pir Sultan'ı, Seyit Rıza'yı anıyor ve yaşatıyor olmamızdır duyulan korku, biliyoruz. Kuyucu Muratların, Bolu Beylerinin, Muaviyelerin bugünkü temsilcileri dışında kim rahatsız olabilir ki zaten Anadoluyu Anadolu yapan köklerine sahip çıkıyor olmamızdan.

"Kandan kına bre zalim kandan kına yakılır mı" demek mi örgüt propagandası peki? Ya da "Vatana kan sıçratanlara/.../Bir ceza istiyorum" demek. Oysa "Gördüğünü söyler dilim/Koku ile büyür zulüm". Ve dünya alem görmüş ve görecektir ki; "Böyle gelmiş böyle gitmez/Açlık değildir kader". "Kader değil gözyaşımız/Bizim de gelir günümüz". Bu inanç değil mi zaten bunca zulmünüze of demeden katlandığımız. Elbet bu inançla; büyütürken kavgayı, "Dağit gerçeklerle perde perde yalanları/Dağla şiirle irin tutmuş yaraları" ve "Burası bize vatan emek alinteri can/Savunuruz hayatı hiç durmadan" dememizden korkularınız biliyoruz. İstiyorsunuz ki "Kamyon işe insan taşır 13-15 yaşında/İstif edilmiş hayatlar düştü azgın sulara" demeyelim. "Halka baskı halka zulüm halka hergün kurşunlar/Hesabı mahşere kalmaz tükenmesin umutlar" demeyelim. Üç kuruş paraya, sırf ölmeyip karnımızı doyuracak kadar paraya çalışalım istiyorlar kapılarında. İş kazalarında, madenlerde onar-yüzer öldürülmemizi "fitrat" diye doğal görmemizi, kader diye kabullenmemizi

istiyorlar ki sömürülerinin, karlarına kar katmanın önüne kimse engel olamasın.

İstiyorlar ki, karanlığın katilleri, namluları soğumadan, kanımızı kaldırımlara akıtıp dursunlar. **“Diren Berkinim çok var sabaha” diyen, “Uyan uyan Amed uyan/Dile gelsin halkın öfkesi”** diyen olmasın, katliamlara karşı kimse sesini çıkarmasın. İstiyorlar ki, karşılarında el pençe durdukları efendilerine “Amerikadır düşman” diyen olmasın.

Ve nihayetinde, onları korkularını zırhlarına sarmalayıp kapımıza dayandıran, türkülerimizin karşılarına silahla çıkartan temel mesele; NU-SE! Canım Nuriye, canım Semih’in; açlığın iyice siskalaştırdığı naif bedenleriyle seslerini tüm dünyaya duyuran, OHAL bahanesiyle halklara yöneltilen saldırılara barikat olan direnişin merkezi olan Nuriye ve Semih’in sesi olmaya çalıştığımız içindir kapımıza dayanmaları. Oysa Nuriye, Semih ve bizler **“Aynı karından doğmadık/Ama bizden öte kardeş yoktur”**.

Zırlı tenekeleri ve siyah camlı transporterleriyle kapımıza dayandırdıklarında hayatımızın başka bir olağan mecrasına evrildi yaşam; direnmeye. Hoş gelene ardına kadar açık olan kapımız hoş gelmeye duvardır elbet, öyleydi dünden bugüne, öyle de olacak bugünden yarına. Bunu iyi bildiklerinden, silahlarının yanı sıra duvarları yıkmak için balyozları, kapıları kesmek için oksijen kaynakları da vardı gelenlerin. Elllerinde silahlarıyla arabadan indikleri an başladılar işkenceye. Kafenin önünde duranları ve kafenin içinde imza etkinliğini bekleyen insanları zorla yere yatırıp ellerini tersten kelepçelediler. Nerelerine geliyorsa vuruyorlardı insanların. Ayaklarını kafeye attıklarının ilk anında kan-revan olmuştu ortalık. Ama kimse teslim olmamıştı bu zulme. Bir yandan da oksijen kaynağıyla kapıyı kesmeye, arka duvarı da balyozla yıkmaya başladılar.

Saldırdıkları noktadan kendi mecrasında kendini örgütlüyor direniş. Türkülerden kokuyorlar ve

türkülere saldırıyorlar madem, barikatın ardında Grup Yorum, başlıyor türkülerini söylemeye. Ve biz de halaylarımızı çekmeye. Ölüm ve zulüm-işkence tehdidi altında çekilen ilk halay değil kuşkusuz, son da olmayacak, biliyoruz. Çünkü biz, “teslim olmanın akıl sayıldığı yerde soyumuz ezelden delidir bizim” diyenlerin ardıllarıyız. Ulucanlarda, 19 Aralıklarda, ölüm mü-teslimiyet mi dayatmalarını, ölere yenenlerin yoldaşlarıyız. Zulüm altında direnme geleneği dünden miras bize, yarına iletmek görevi ise omuzlarımızda. Her türlü kaygı-korku eriyip gidiyor bu çıplak gerçekliğin içinde. Kapıyı kırıp, zincirlerinden boşanmış gibi üzerimize saldırdıklarında korkmuyoruz bu yüzden. Madem temel mesele NU-SE, Nuriye ve Semih’i haykırıyoruz sloganlarımızla işkence altında. Bu andan sonra yaşadığımız vahşeti anlatabilecek kelime zor. Zira, katlanılan acıyı artırmak için, o hengamede, insanların genital organlarını tekmelemeyi akıl edebileni hangi kelime anlatabilir ki!

Vahşet, bir işkence koridoruna dönmüş durumda. Bu koridordan tek tek geçirip atıyorlar gözaltı aracına. İşkence araçta da devam ediyor. Gözlerinin içine içine, dikine dikine bakmamız çok rahatsız ediyorlar onları. En çok işkenceyi bunun için görüyoruz. İşkencenin yanında küfür gırla gidiyor ki hem de nasıl. Kadın olanı da, erkek olanı da küfürleriyle kusuyorlar kinlerini üstümüze. “Busunuz işte, mayanız bu; kadın-erkek fark etmiyor, cinsel organlarınızdan başka bir şey yok ağzınızın içinde” diye gerçeklerini yüzlerine vurunca, işkenceler sürüsünün şefi, güya müdahale edip susturuyor adamlarını. Ama biliyoruz ki şefleri değil onları susturan, işkencelere rağmen susmayan biziz.

Madem ki bunca işkenceyi çekmek, bu saldırıya hedef olmanın temel mesele NU-SE; gözaltına alındıktan sonra götürüldüğümüz hastanede, doktora muayeneye götürüp-getirirken Nuriye ve Semih’i haykırıyoruz biz de yine.

Emniyette gözaltı aracından indirilirken, üst araması yapılırken, zorla parmak izi alınırken, adliye

çıkarılırken götürüldüğümüz doktor kontrolünde zorla tükürük örneği alırken işkence yapmak için her fırsatı değerlendirenler, her seferinde direnişimizle karşılaşıyorlar. Nuriye ve Semih için her iki saatte bir attığımız sloganlarla inletiyoruz emniyetin koridorlarını, gözaltında kaldığımız 10 gün boyunca. 10 gün sonunda, savcılık ifademizi bile almadan tutuklama talebiyle sulh ceza hakimliğine sevk ediyor bizi. Tutuklamak için işi kılıfına uydurabilecek bir gerekçesi olmamasının gerginliğiyle avukatlarımızla kavga eden hakim bize sorabildiği tek soru; direnmiş, slogan atmış ve de açlık grevi yapmışsınız ne diyorsunuz?

Gizli tanık ifadesi gerekçesiyle tutukladıkları arkadaşlarımızla vedalaşyoruz. Tutuklanmalarını protesto eden sloganların inlettiği koridorlarda yürürken dışarı doğru, gözaltına alındığımız gün yarım kalan türkümüzü söylemeye devam ediyoruz;

***Dağıt gerçeklerle
perde perde yalanları
Dağla şairlerle irin tutmuş
yaraları***

***Sen varsın ya cephe cephe,
Adım adım, sokak sokak
Senle özgürlüğe
yalın ayak koşmak da var***

***Nerde sağır yürek varsa,
Görmez göz, suskun dil varsa
Senle bu korkuyu, yılgınlığı
aşmak da var***

***Gün yerini, aşk vaktini,
kavga bizi beklemekte
Yürünmeli özgürlüğe
Şu köhnemiş, kuşatılmış,
imkânsız denilen dünyada
Her şey mümkün***

Çünkü sen varsın ya

Ahmet ÇAĞDAŞ